

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník: 95

číslo: 42

18. října 2015

Cena: 8 Kč

S nadějí do nového akademického roku

Tradiční slavností byl 2. října v aule Husitské teologické fakulty Univerzity Karlovy zahájen nový akademický rok 2015/16. Shromážděné studenty, učitele a hosty z partnerských institucí a církvi zde poprvé ve funkci děkanky oslovila ThDr. Kamila Veverková, ThD., která načrtla, stejně jako ve své nedávné inaugurační řeči, co považuje v následujícím období za podstatné, co vidí jako stěžejní pro další zdárný vývoj.

Je to především: • požadavek intenzivní, seriózní vědecké činnosti a publikování, • zahraniční spoluprá-

ce a s tím související „výměna“ studentů i profesorů, • péče o budovu a její ekonomické zázemí, • udržení charakteru teologické fakulty, • korektní vztahy a spolupráce s církvemi při respektování konfesní různosti a • spolupráce s „mateřskou“ Církví československou husitskou, podílení se na dalším vzdělávání jejích duchovních za současného udržení plných akademických svobod fakulty.

Potřebná je i podpora činnosti studentského spolku a spolku absolventů, v němž probíhá kýžený dialog generací, a podpora populárně vědeckých přednášek pro veřejnost. Velmi důležitým bodem, který nová děkanka zcela správně zdůraznila, je také nutnost uplatňování stejných kritérií na teologii jako na ostatní vědy. Tento bod a s ním související okolnosti bychom rádi připomenuli následující citací z projevu.

„Církev československá husitská měla od svých počátků úctu nejen ke kritické teologii, ale i k funkci vědy ve společnosti obecně. Její myslitelská cesta byla zcela netradiční,

neboť si dávno předtím, než se to stalo obecně tématem, kladla za cíl vysvětlit křesťanství novým způsobem a ve své době narážela na velké nepochopení okolního křesťanstva, ale i pozitivistické vědy, která vůbec nechápala, o co vlastně tomuto novému útvaru na ekumenickém horizontu jde. Bylo velkým neštěstím, že svobodný dialog nejen vědy, ale i celé společnosti byl po 2. světové válce přerušen. Témata, která byla u nás objevena a definována, byla pak posléze rozvíjena jinde a byla uchopena jinak. Naši teologii slouží jistě ke cti, že i když se nemohla tohoto světového dialogu aktivně účastnit, poctivě jej sledovala, a jak jen to bylo trochu možné, pokusila se do něj zapojit.

Naše fakulta je široce otevřená, což je velmi správné. Prof. Kučera, který musel jako první děkan po roce 1989 reagovat velmi pružně na změnu společenského klimatu, vycházel ve své nové koncepci právě z myšlenkového dědictví modernismu a původního směřování ČČSH a ukázalo se, že je to nosné...“

Součástí setkání bylo rovněž již tradiční udělení fakultních medailí Františka Kováře. Tentokrát ocenění získala prof. Helena Haškovcová, která před lety založila na fakultě obor psycho-sociální studia a která se celoživotně zabývá pomocí nemocným, a in absentia také pedagog, psycholog a člen vědecké rady fakulty prof. Zdeněk Helus a Peter Kónya. Posledně jmenovaný je rektorem Prešovské univerzity v Prešově, vynikající odborník na studium reformace ve východní Evropě. Na závěr pozdravili přítomnou aka-

demickou societas ekumeničtí hosté a také patriarcha naší církve Tomáš Butta, jenž ujistil o vstřícnosti ve spolupráci s fakultou a zejména ocenil, jak aktivně se škola zapojila do akcí spojených s letošním Husovým výročím. Připomenul, že Mistr Jan Hus je „středobodem studia na této fakultě, která ve svém názvu nese jeho jméno. Hus vede ke studiu Bible, ke studiu starokřesťanské tradice, patristiky, ...ale dotýká se i živých otázek naší současnosti a předkládá nám i zcela praktická pastorační témata.“

redakce

Šťastná smrt přitáhla téměř 200 účastníků

Ve čtvrtek 24. září se v Plzni uskutečnila I. Odborná hospicová konference pořádaná Plzeňskou diecézí Církve československé husitské pod záštitou bratra biskupa Filipa Štojdla a Domácím hospicem Athleas, střediskem DaM ČČSH. Tématem konference byla Šťastná smrt - mýty a skutečnost doprovázení umírajících v současnosti a „návod“ na šťastný odchod z tohoto světa.

Konferenci otevřel kardinál Miloslav Vlk vlastní reflexí hospicové péče, pokračovala MUDr. Marie Svatošová s přednáškou *Hospice a umění doprovázet*. Na téma *Duchovní péče o pacienty v konečné fázi života* Jany Sieberové navázala MUDr. Kateřina Cajthamlová *Prevenční syndromu vyhoření v pomáhajícím kontextu* a PhDr. Miroslav Pospíšil *Krizová komunikace s umírajícím a jeho rodinou*. Téma konference uzavřel ThLic. Tomáš Kotrlý, ThD. zamyšlením *Pohřební bratrstva v České republice - barokní reminiscence nebo nový začátek*.

nebo nový začátek.

Konference se zúčastnilo 193 lidí, převážně zdravotnického personálu z hospiců, nemocnic, pečovatelských domů a domovů pro seniory. Nechyběli duchovní, sociální pracovníci, zaměstnanci státní správy i vyučující ze škol pro zdravotníky.

Podle výzkumu by v České republice 78 % lidí chtělo zemřít doma a 69 % z nich se to nepodaří. Reagovat na tuto potřebu pomáhá i hospicová péče, zejména ta mobilní. Nabízí těžce nemocným (většinou v terminálním stavu, poslední fázi života) a jejich blízkým účinnou pomoc ve chvíli, kdy už jsou prostředky klasické medicíny vedoucí k uzdravení nemocného vyčerpány. Nesnaží se o vyléčení nemocí, ale o to, aby závěrečná část života pacienta byla maximálně kvalitní a profesionální. Poskytuje odbornou péči fyzickou (hygiena, odstranění bolesti), psychickou i, v případě zájmu, duchovní, pro pacienta i jeho blízké.

Celou konferenci provázela úvodní slova kardinála Miloslava Vlka:

„Přeji vám, těm, kdo jste angažováni konkrétně a přímo v hospicovém hnutí, abyste zažili hodně radosti právě z toho, když budete vidět, jak láska přináší plody a je účinná a opravdu připraví a doprovází šťastnou smrt.“

O fakultě s její studentkou

Vzpomínám, že v době po revoluci, když jsem HTF studovala, řada lidí šla na školu s úmyslem stát se v budoucnu duchovním naší církve. Jak jsem naznačila v úvodu, trend je dnes jiný a naše a starší generace duchovních tak často s nostalgii vzpomínají na „staré dobré časy“. Nepopírám, že tomu rozumím. Jak vnímáš své spolužáky v tomto směru a co stálo za Tvým rozhodnutím navštěvovat právě tuto fakultu?

Fakultu jsem si vybrala především kvůli dobrým referencím, které se ke mně dostaly od přátel. Chválili si celkovou úroveň výuky a zároveň příznivou a příjemnou atmosféru při studiu, o čemž jsem se přesvědčila. Motivace mých spolužáků ke studiu

Před pěti lety (49/2010) vyšel v našem časopise článek, který ukázal, jak rozličné jsou cesty, plány, motivace i cíle mladých lidí, kteří se rozhodli ke studiu Husitské teologické fakulty UK. Předpokládám, že tomu dnes nebude jinak - ostatně fakulta sama tuto pluralitu podporuje rozmanitou nabídkou programů a oborů. Josefína Hudcová, která tento rok nastupuje do 2. ročníku, si vybrala obor sociální a charitativní práce...

je dnes velice individuální a rozmanitá, ale dá se říci, že většina lidí, které jsem měla možnost zde poznat, má sociální citění a možná právě to bylo jedním z podnětů k výběru této vysoké školy. Sama studuji obor SACH (sociální a charitativní práce) druhým rokem a mám pocit, že obor je užitečný, praktický a poměrně perspektivní. Také se mi líbí, že mám možnost učit se funkční komunikaci s lidmi, což se mi bude hodit, ať už v budoucnu budu dělat cokoliv.

Pokračování na str. 3

90 let královopolského sboru

Půjdete-li v Brně ze Slovanského náměstí k centru města, na rohu ulic Charvatské a Svatopluka Čecha spatříte vznosný kostel s vysokou věží. Před ním je malý parčík. Svou proporcí vyniká nad ostatními budovami a vytváří nepřehlédnutelnou dominantu na nároží uprostřed městské zástavby, kombinující jedno a dvoupodlažové domy. Svou velikostí okolí nezastiňuje, nýbrž stává se zajímavým architektonickým prvkem, narušujícím zdánlivou jednotvárnost přilehlých ulic. Při pohledu na nároží je možné si uvědomit, že stavba má tři

„hlavní hmoty“. Mohutná hranolovitá věž s hlavním vchodem při ulici Sv. Čecha rozděluje sbor na budovu s vlastním chrámem, přízemním divadlem Barka, které zde provozuje Liga vozíčkářů, a na budovu s byty a zázemím pro církev.

JAK KOSTEL VZNIKL?

V roce 1920 se vytvořila z katolické moderny Církev československá (husitská). Předběhla svými postoji II. vatikánský koncil a stala se

Pokračování na str. 3

Oslnivé okno

Stává se to určitě i vám. Stojíte a rozhlížíte se v setmělé noční ulici a tu vám padne zrak na zářící okno. Není možno si té záře nepovšimnout: bije přímo do očí. Ale ujdete pár kroků a okno je náhle temné. Nebylo to světlo vlastní, ale cizí, byl to odlesk pouliční lampy, viditelný jen v určitém úhlu odrazu.

Pak si cestou všimnete jiného okna. Nezáří okázale, je to světlo mírné a přitom trvalé: jdete a jdete, a okno vám svítí a svítí, dokud nezahnete za roh. Je to proto, že vysílá světlo zevnitř, z pokoje.

A ještě jeden rozdíl: okno s odleskem pouliční lampy váš pohled nepustí dál. Je to nepropustná oslňující clona. Světlo z pokoje vám naopak umožňuje nahlédnout dovnitř.

Záhy po maturitě jsem byl seznámen s mužem středního věku, který, dovolte mi užít klasické vazby, slyšel pověsti duchovně vyspělého člověka. Přiznám se, že mi zprvu imponoval hlubokými myšlenkami. Později mi začalo cosi vadit na jeho chování: posléze jsem si ověřil, že to, co vydával za vlastní poznání, je jen vyčtené, a navíc rozporuplné; a to, co bylo opravdu z něho, se vyznačovalo plochostí a frázemi. Oslnivé okno.

Není vždycky snadné si učinit správný názor o někom nebo o něčem z jednoho stanoviska. Je třeba se umět podívat z více stran. I k tomu napsal apoštol Jan: „Nevěřte každému duchu, ale zkoumejte duchy, jsou-li z Boha; vždyť mnoho lživých proroků vyšlo do světa.“ (1 list Janův 4,1)

Miroslav Matouš

Proč se učit

„Proč? Abych nepropadl,“ řekl by někdo. „Abych to někam dotáhl,“ odpověděl by jiný. Může být ještě jiný důvod.

Jedna paní učitelka, která děti zřejmě nejen dobře učí, ale i miluje, vyprávěla v rozhlasu o chlapci, který se neobyčejně pilně učil, aby jí udělal radost. V tom by byla třetí možná odpověď.

Kdybychom přenesli naše „proč“ do oblasti víry v Boha, došli bychom patrně rovněž ke třem základním odpovědím. Otázka by zněla: „Proč se řídíš podle Božích přikázání?“ A odpovědi: „Ze strachu, abych nebyl potrestán.“ „Proto, abych dosáhl věčného života.“ „Proto, abych dělal Pánu Bohu radost.“

„Chceš-li vejít do života, zachovávej přikázání!“ (Matouš 19,17)

Miroslav Matouš

Z kazatelského plánu

Dvacátá první neděle po sv. Duchu

Vyslyš moje prosby, Hospodine, k tobě o pomoc ted' volám, pozvedám své ruce k svatostánku tvé svatyně.

ŽALM 28,2

První čtení: Izajáš 53,4-12

Tužby pro dobu po Duchu svatém (V):

1. Abychom pro svou pozemskou vlast hojně duchovní dary vyprošovali, modleme se k Hospodinu.
2. Abychom bloudících a hledajících se ujímali a k pravdě je přiváděli, modleme se k Hospodinu.

Modlitba před čtením ze sv. Písem:

Panovníku Hospodine, se svou velikou mocí nakládáš k dobru všech lidí na zemi. Utvoř si z nás dobré služebníky přicházejícího království a veď naše touhy, aby směřovaly k plnění tvé vůle! Osviť nás, Bože, svým svatým Duchem, ať slyšíme slova Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Druhé čtení: Židům 5,1-10

Evangelium: Marek 10,35-45

Verše k obětování: Žalm 92,14-15a

Verše k požehnání: Marek 10,45

Modlitba k požehnání:

Panovníku Hospodine, děkujeme ti, žes nás občerstvil přijímáním těla a krve Kristovy. Rozmnož víru v našich srdcích a životech! Prosíme o to ve jménu Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Vhodné písně: 34, 89, 94, 106, 156, 164, 291, 306

Zamyšlení nad Desaterem

(Dokončení zamyšlení br. P. Hýbla)

10. PŘIKÁZÁNÍ NEPOŽÁDÁŠ STATKU BLÍŽNÍHO SVÉHO

Poslední přikázání nám má pomoci, aby nás ve vztahu k majetku, který patří někomu jinému, neovládala opět žádostivost. A to proto, že ve vztahu k majetku, který nám nepatří, bývá příčinou žádostivosti závist. Jde o typickou lidskou slabost, která je velmi rozšířena ve všech společenských vrstvách – od úplných chudáků a bezdomovců, až po multimilionáře či miliardáře. A jak s ní máme bojovat?

Radu opět můžeme čerpat ze základů víry, kde se praví, že závist neovládne srdce toho, kdo se raduje z úspěchu a darů druhých lidí a kdo věří v láskyplnou péči Boha věnovanou jemu samému. Máme se tedy učit druhému přát to, co má, a děkovat Bohu za to, co mám já sám.

Jeden z největších představitelů středověké teologie a scholastiky Tomáš Akvinský nabízí hned čtyři rady, jak bojovat se žádostivostí, a sám přiznává, že vyhýbání se žádostivosti vyžaduje velkou náma-

hu, protože se jedná o vnitřní záležitost a že je to tak obtížné, jako přemoci nepřitele, který je v rodině.

Jako první radu říká, že se máme vyhýbat vnějším příležitostem.

Za druhé se nemáme oddávat myšlenkám, které jsou příležitostí k nečistým a špatným touhám a toho lze dosáhnout tzv. umrtvováním těla, například dodržováním pátečního půstu.

Za třetí máme vytrvávat v modlitbě, protože nestřeží-li město Hospodin, marně bdí strážce (Ž 127,1). A používá také zajímavý obraz: „Když dva bojují a ty chceš jednoho podpořit, druhého však ne, pak je třeba jednomu poskytnout pomoc a druhému ji odeprít. Mezi duchem a tělem je neustálý boj. Proto je třeba, jestliže chceš, aby zvítězil duch, abys mu modlitbou poskytl pomoc a zároveň postem krotil tělo, neboť tělo postem slábne.“

Za čtvrté radí zaměřovat se činností, neboť zahálka učí mnohé špatnosti.

Předposlední přikázání, stejně jako poslední nám tak připomínají, že nás nemá ovládat touha po druhém člověku či cizím majetku, ale že nejdůležitější má být Bůh.

Pak budeme mít správný vztah ke druhým lidem i k věcem.

A tímto se vracíme k úplnému začátku – k 1. přikázání, totiž že Bůh má být na prvním místě. A pokud tomu tak bude, pak vše ostatní v našem životě dostane své správné místo.

A na úplný závěr jedna zajímavost. Židé považují Tóru, tedy pět knih Mojžíšových, za svůj náboženský zákon. Považují ji za zjevení, které je platné pro celé lidstvo, nejen pro Židy. A Talmud – rozsáhlé základní dílo judaistického náboženství obsahující komentáře a výklad k Mojžíšovým pěti knihám SZ – v traktátu Sanhedrin mluví o sedmi přikázáních, která platí pro celou lidskou civilizaci. Jsou někdy známá jako „Sedm Noemových zákonů“. Nezavraždíš, nepokradeš, nese-smilniš, nebudeš uctívat modly, nezneužiješ Boží jméno, nebudeš požívat krev a ustanoviš spravedlivé soudce.

-ph-

Nad Písmem

ŽÁDOST

Snad každý z nás někdy v životě psal či podával žádost. Ta musí mít své platné náležitosti.

Žádá se o dovolenou, zvýšení platu nebo o přidělení bytu atp. Pro některé z nás je žádání v jistém smyslu problematické. Něco žádat může do jisté míry evokovat pocit, že si to vynucujeme. Pro mě a jistě pro mnohé z vás je přirozenější pěkně poposit. Třeba o tu dovolenou nebo zvýšení platu. Pěkně prosit ale může znamenat a v mnoha případech znamená nechat se odmítnout. Prosba není žádost.

V momentě, kdy jsem se stal vojákem, jsem tento rozdíl rychle pochopil. Přijít za velitelem např. s prosbou, aby mně byly vyměněny boty, které mě tlačí, se mívá účinkem. Velitel to okomentuje slovy: „Na vojně se neprosí, ale žádá!“ Voják tedy požádá a ... je poslán do patřičných míst s tím, že je to jeho problém, protože si měl boty pořádně vyzkoušet.

Bratři Zebedeovi rozdíl mezi prosbou a žádostí zcela jistě chápali, a proto za Ježíšem přišli a žádali. Domnívali se také, že je Pán s jejich žádostí neodmítne a uspějí. Měli k tomu důvod.

Někomu by se mohlo zdát, že jejich žádost, aby měli místo jeden po Ježíšově pravici a druhý po jeho levici, byla nehoráznou drzostí, ale nebylo tomu tak. Ač by většina z nás dnes podobně nejednala, byla pro bratry Zebedeovy jejich žádost legitimní. Uvažovali tak, jak uvažovali

lidé v jejich době. Chodíme s Ježíšem, patříme k jeho nejbližším, známe ho a on nás, viděli jsme mnoho jeho zázraků, spolupracujeme s ním. Až se vyvíhne, jistě nám nějaký ten úřad propůjčí! A oni byli ještě k tomu Ježíšovi bratrance, jeho krev! A protože krev není mléko, postavení, které jim může nabídnout, by mohlo mít nějakou váhu, zvláště, bude-li král.

Kuba s Honzou to měli vymyšlené dobře a nutno podotknout, že jejich myšlení bylo přirozené. Bratránek jde nahoru, vezme nás s sebou. A co si budeme povídat, i dnes někteří lidé uvažují způsobem: Já na bráču, brácha na mě.

Tak tedy bratři přišli za svým bratrance a vyslovili mu svoji žádost. Mimochodem, tím také docela naštváli zbylých deset amigos, protože ti měli podobný plán. Také Pána znali, také s ním chodili... podobná písnička.

Když si Pán Ježíš vyslechnul žádost svých příbuzných, s klidem jemu vlastním jim sdělil: „Nevíte, oč žádáte.“ Potom se jich zeptal, zda mohou pít jeho kalich a být pokřtěni stejným křtem jako on. A protože kladně odpověděli, hned je vzal za slovo a sdělil jim, že si jeho kalich vypijí, stejně jako budou pokřtěni jeho křtem.

Nejeden voják si při drezúře v základní přípravě povzdychne spolu s Poláčkem: „Kdyby sem to byl býval věděl, tak bysem sem nechodil.“ Jestli to při pití Kristova

MK 10,35-45

kalicha napadlo i Kubu s Jenem, těžko říci, ale jelikož umírat za Pána a pro jeho věc nebo pro něho být jen vězněm, je „vyšší divcí“, a bráchové uspěli, jistě si na svůj osud nestěžovali. Věděli, že je jejich výhra.

A nyní konečně k těm místům po pravici a levici. Bratři v té chvíli, kdy očekávali Ježíšovo slovo, byli jistě trochu nervózní, už, už slyšeli tuš... ale po Pánově sdělení: „Ale udělovat místa po mé pravici či levici není má věc; ta místa patří těm, jimž jsou připravena,“ se posadili zpátky na zem, měření přísným pohledem zbylých učedníků, které v žádosti, jak už jsme o tom mluvili, předběhli.

Celou situaci pak Pán Ježíš korunoval vysvětlením, že teď nastává nová doba, nové myšlení a ten, kdo vládne, že by měl sloužit druhým, a ne sám sobě. Vždyť on sám také nepřišel proto, aby vládl a nechal si sloužit, ale aby sloužil, a nejen to, aby za všechny, kteří byli, jsou a budou jeho, položil život. A on to udělal. A za to mu náleží naše nejvyšší úcta a naše všechno i s celým my. Na věky.

Ještě bych se mohl rozepsat o tom, co to znamená sloužit druhým. Ale proto, že jsme sestry a bratři, tak už to dávno víme a děláme a jeden pro druhého by se rozkrájel a vyšší k nižšímu má se tise atd. Však to známe. A protože voják má mluvit zřetelně, stručně a jasně, nebudu se již dále rozepisovat. Snad jen; ale vlastně nic, vždyť vy víte!

Tomáš Altman

Svatý Bože, ty shlížíš se svého trůnu na ty, kteří se touží dostat vysoko. Dej jim poznat, že jen ten, který je ve své pozici ochoten sloužit, je pozhánán. Svěřujeme se do tvých rukou s prosbou, abys to byl ty sám, kdo vybírá naše představené. Pane, naplňuj je Duchem svatým. Amen.

O fakultě ...

Dokončení rozhovoru ze str. 1

Ze zmíněného rozhovoru z r. 2010 vyplývalo, že většinu studentů se na fakultě líbí otevřenost a svoboda, kvítují skutečnost, že teologie jim pomáhá určitým způsobem porozumět světu, lidem i Bohu, ať již člověk skončí u jakékoli profese. Co budilo jistě rozpaky, je povinné studium biblických jazyků - předpokládám, že se jednalo hlavně o hebrejštinu. Studenti by uvítali možnost volitelnosti. Máš stejný názor? Už ses seznámila s jazykem Knihy knih?

Vzhledem k mému oboru hebrejštinu nemám povinnou. Ačkoli je to krásný a nesmírně zajímavý jazyk, zatím jsem se s ním blíže neseznámila.

Jsi autorkou pěkného článku, který vyšel v minulém čísle, o potravínách, které běžné obchody odmítají, nicméně je-li vůle a nadšení správných lidí, o jejich využití a prospěchu nemůže být pochyb.

Jak ses dostala k těmto aktivitám? Souvisejí spíše s Tvým „sociálním“ citěním či ekologií?

Sama sebe považuju za poměrně ekologicky smýšlejícího člověka a již delší dobu mne zajímala problematika plýtvání potravinami. Před časem jsem se dozvěděla o iniciativě, která mne okamžitě zaujala svým programem, následně jsem se k ní přidala jako dobrovolník. Od doby, kdy spolupracuji se „Zachraň jídlo“, jsem se zúčastnila různých projektů. Třeba paběrkování, kdy jsme sbírali na poli zeleninu, kterou by nepřijaly supermarketky kvůli estetickým kritériím, a následně jsme ji předávali potravinové bance, také happeningu „Křivá polévka“ nebo workshopu v rámci akce *Zažít město jinak*. Vypomáhala jsem jako dobrovolnice i v jiných projektech, např. práci se seniory a dětmi. Tyto aktivity mne baví a naplňují nejen kvůli tomu, že jsem měla možnost poznat spoustu inspirativních lidí a nových přátel, ale především proto, že jsou smysluplné.

Vím o Tobě, že ses účastnila demonstrace na podporu uprchlíků. Ne třeba se tedy ptát na Tvůj názor na uprchlickou krizi. Zeptám se tedy na to, jak vidíš tyto věci spolužáci?

Názory spolužáků/kolegů a přátel na uprchlickou krizi jsou ve velké míře podobné jako ty mé, to znamená, že cítí solidaritu a potřebu pomáhat, někteří z nich se stejně jako já zúčastnili některé z mnoha sbírek oblečení pro uprchlíky nebo zmíněné demonstrace a pochodu proti rasismu a xenofobii, pro otevřené hranice, kde jsme také všichni společně zapalovali svíčky a drželi minutu ticha za lidi, kteří na své cestě za „lepším životem“ tragicky zemřeli. Nicméně jsem se setkala i s řadou opačných a značně extrémistických názorů, často posilněných strachem a nenávistí, především na sociálních sítích. Pokud je to možné, snažím se s lidmi s opačným názorem na dané téma diskutovat.

Josefíny Hudcové se ptala
Klára Břeňová

90 let...

Pokračování ze str. 1

novou církví v naší republice. I v Králově Poli se vytvořil nový sbor této církve. Přesně 12. října 1924 byl položen patriarchou Karlem Farským základní kámen, který dodnes můžete vidět přes sklo v divadelním předzádíí i z ulice. V architektonické soutěži byl vybrán návrh architekta Josefa Nováka. Konstruktivistická stavba vyrostla rychle, otevření proběhlo 25. října 1925. V pozvánce rady starších se píše: „*Husův sbor v Kr. Poli jest prvním chrámem ČČS nejen v Brně, ale i na celé Moravě. Sbor tento byl pořízen a postaven svépomocnou akcí místních příslušníků ČČS. Základní kámen byl kladen v roce 500. výročí úmrtí Jana Žižky. Zsvěcen jest památce Mistra Jana Husa blahé paměti.*“ Slavnostní bohoslužbu řídil dr. Farský. Zúčastnilo se jí několik stovek lidí, někteří dokonce i před kostelem.

Devadesát let je dlouhá doba, při níž členové sboru prošli obdobím první republiky, protektorátu i tota-

litního období k dnešní době. V kronice sboru například nalezneme zápis vztahující se ke sklonku války, kdy byl kostel zasažen bombou, která našťastí po dopadu před kazatelnu nevybuchla. Při pádu poškodila střechu a stěny, ale kostel nezničila.

BUDUCNOST – ZÁMĚR NA DOSTAVBU ČČSH, která je vlastním budovu, uvažuje o rozšíření prostor. Studie přístavby zapadá do architektonického charakteru místa, neruší historickou budovu kostela a přitom vzdušně a moderně lahodí očím.

SRDEČNĚ ZVEME NA SLAVNOSTNÍ BOHOSLUŽBU, KONANOU PATRIARCHOU A BISKUPEM NAŠÍ CÍRKVE 25. ŘÍJNA V 10 HODIN.

Výtahem lze propojit aktivity přes několik pater. Divadlo Barka zde může mít moderní divadelní sál, zkušební prostory, maskérny, bezbariérové toalety, kuchyňky. Mohou se zde scházet seniory, během dne probíhat řada společensko-kulturních aktivit včetně galerie. Výtahem bude dostupný sál v chrámu v prv-

ním patře, kde v symbióze s duchovní činností ČČSH bude možné provozovat další program, využít skvělou akustiku a široký prostor pro požitky z klasické hudby. Nové prostory nabídnou i nové způsoby využití. Umělci a studenti mohou zkoušet i mimo jeviště, vozíčkáři se budou moci pohybovat bez omezení po celém divadle. Řada dalších skupin, které nemají místo pro své působení, jej zde mohou najít: děti, seniory, etnické menšiny, sociálně ohrožení lidé, ale i firmy, manažeři a profesní uskupení, které takto Barku podpoří.

Nevyžili-li jste Erbovnických slavností ke komentované prohlídce kostela, můžete přijít třeba v rámci modlitebních a kontemplačních setkání, ve čtvrtek v 16 hodin. Plánovány jsou přednášky, koncerty, výstavy, samozřejmostí jsou nedělní bohoslužby...

Program přednášek na říjen:

- 15. 10. v 18 h: *Co je církev – společenství*
- 22. 10. v 18 h *Restituce – ano ne*
- 29. 10. v 18 h *Proč církev selhala – nové obzory*

Petr Mečkovský

Husův sbor v Roztokách

80. výročí postavení Husova sboru si v letošním roce připomíná také náboženská obec v Roztokách.

„Vlna obrodného náboženského hnutí po roce 1920 zasáhla i město Roztoky u Prahy. V dubnu r. 1920 sem pozval br. Jaroslav Bartůněk, bývalý římskokatolický kněz a člen Klubu reformního duchovenstva, THDr. Karla Farského, aby zdejší zájemce informoval o všem, co se děje kolem vzniku nové církve.

„Čechoslováci se snažili, aby v Roztokách se co nejdříve konaly bohoslužby. Konaly se všude možně, před katol. kostelem, v sokolovně, ve školách. MŠNO v Praze dne 20. 5. 1923 schválilo zřízení náboženské obce ČČS v Roztokách u Prahy. Od počátku usilovala obec o postavení vlastního kostela. To se podařilo

lo teprve v roce 1935. Místo kostela a farní budovy, na něž nebylo dostatečně finančních prostředků, se rozhodla rada starších postavit sborový dům. Stavitelem sboru byl architekt Ladislav Čapek, který rovněž daroval před sborový dům sochu Ježíše Krista v nadživotní velikosti od prof. Drahoňovského.

Jeho jménem je pojmenována místnost vedle modlitebny: „Místnost práce stavitele Ladislava Čapka, stavitele tohoto domu“.

V červenci se započalo s kopáním základů a sklepů, dne 18. 7. byl položen úhelní kámen a stavba pokračovala tak rychle, že dne 17. října tu byla konána první schůze rady starších v bytě předsedy. Sborový dům byl slavnostně odevzdán svému účelu v neděli 20. října 1935.

(Citace z kroniky NO, kterou psal br. Karel Hůlek – jáhen ČČS.)

A slouží dodnes! Přestože nemáme mnoho prostoru. Vedle modlitebny je místnost, kde se scházejí děti, Klub Jeroným nejen pro střední generaci a Kavárnička pro seniory. Je tu i malá galerie, kde se několikrát do roka konají výstavy (nyní do adventu výstava k 600. výročí M. J. Husa).

Z dopisů našich čtenářů

Sýrie a dobré spaní

Jsou to čtyři roky a několik měsíců, kdy nemůžu spát. Svírá mne tísnivý pocit v hrudi za všechny ty obyčejné lidi, které jsem potkala při svých cestách, stejně jako za ty, které neznám. Proudící davy uprchlíků ve mně budí soucit i strach. Stejně jako ti divní lidé u nás. Čaj z levandule nebo meditace pomáhá jen chvílkami. V hlavě mám stovky otázek. Někdy, když vstávám, předstírám sama sobě, že nevím, co jsem viděla a četla v předchozím dnu...

Kolik cizí bolesti unesu? A té vlastní? Je pátek večer, když budu mít štěstí a bude fungovat Viber, uslyším každé druhé slovo mojí druhé maminky. Repertoár našich hovorů se nemění: Jak jsi na tom, máš elektriku, jak jste na tom zdravotně, co ve škole...? Vlastně mi přijde až trapné se ptát, jak se jí daří, když vím, že celý den sedí doma bez klimatizace, pračka se spouští kvůli přerušované dodávce elektriny každé dva dny, v lidech se probudily ty nejhorší vlastnosti a o počtu výbuchů si povídáme stejně samozřejmě jako o tom, kolik moje sousedka v Brně dává vajec do bábovky. Je to tristní. Jak se jí mohu dovolit ptát, když vím, že jí nějaký zločinec odnáší věci z domu, tchánovy knihy o umění mizí, stejně jako sklo mojí tchýně. A co mám vlastně říct manželovi, až se vrátí ze služební cesty? Předstírat, že nevím, že jeho rodné město obsadili teroristé? Že kostel, kam chodil na angličtinu a hrát ping pong není zničený? Jak přijmout tak velkou ztrátu životní jistoty? Vidím stovky a tisíce tváří na cestě, slyším příběhy lidí, kteří se nepoddali teroru. Přemýšlím, co prožili... Mám právo soudit, kdo může utéci, kdo ne? Mohu říct jednoznačně, že bych poslala s chladnou hlavou mladé chlapce bojovat proti žoldákům? Mohu cítit strach matky,

kteřá váhá, zda je lepší obětovat dítě nebo vlast? A mohu také vědět, kdo z lidí, kteří utíkají, by svoji vlast vyměnili za zlamanou grešli?

Damaškem jsem byla okouzlena. Snažím se ten obraz uchovat. Vybledl. Fotky z bombového útoku, nohu visící na stromě podél jedné z hlavních silnic, které lemovaly krásné hotely, park, trhy. Nevím, co je skutečné. Ta noha či to, co jsem viděla předtím? Musela jsem zestárnout o desítky let, abych pochopila, že pomoc není „pomoc“, že svoboda není „svoboda“, že etický kodex novináře platí jen pro některé, že dobrota a pochopení není vlastní ani všem duchovním. A že ani já nejsem bez chyb. Rozdávát se také člověk může koneckonců jen do určité míry. Odvézt kufr na charitu, dát stravenky bezdomovci, promluvit se starší paní na ulici... Děsí mne, kolik lidí nechce promluvit, když může, kolik lidí sedí na konferencích, ale nic neudělá, kolik článků vychází, aniž by někoho obohatily. Nemůžu spát, cítím nepast mezi zkušeností, která je nepřenositelná, a realitou. Bráním se, abych upadla i já do davu bez pocitů a naděje. Nechci přežívat. Chci sázet květiny, smát se, pomáhat a tvořit.

Na jedné straně se žongluje s pravdou, štedrostí a pomocí, na druhé s mocenskými zájmy, penězi, falší. Pomáhejme lidem okolo, tvořme okoli, neztrácejme čas s koncepty, analýzami. Zítřek je tak nejistý a vzdálený. Naši povinnosti je se učit jeden od druhého, setrávat v tichu, když si nejsme jisti tím, že by naše slovo druhému nerozdrásalo srdce. Jsme též sami sobě povinováni kriticky myslet, nenechat si namluvit něco jen proto, že se tomu snadno věří. A musíme znát okamžik, kdy musíme určitý díl odpovědnosti předat těm, kteří mohou mít informaci více... **H. Moualla, Klub Suterén, NO Brno-Židenice**

Sny palestýnské

Sny palestýnské, divné, cizokrajné, vy z dětství předly jste v můj celý věk svou jitřní zář, své šero svatotajné, svých pouští hrůzu a svých sadů vděk.

Tvůj dalný stín již v dětské snění tkal mi svou hvězdu kouzelnou, ó Betleme, tvé, Jordane, mi nitrem chvěly palmy a chrám tvůj zářil, Jerusaleme!

Duch tvého lidu vtíral mému sluchu svých dum a citů zvláštní ráz i pel, a hudbou divně mámivou mi v sluchu slov jeho hlahol k harfy strunám zněl.

Jak vůní cizí, těžce opojivou mne ochvíval svých bájí předivem, svou poesii chmurně, žhavě snivou ve mračných snech i vzletu ohnivém.

(Svatopluk Čech, úryvek z básně, sbírka *Modlitby k Neznámému*, 1896)

Také po bohoslužbách se tu scházíme u kávy a čaje, sdílíme své radosti i starosti a povídáme. Naše Husitská diakonie v Roztokách funguje ke spokojenosti klientů, městského úřadu v Roztokách i naší. Několikrát do roka organizujeme humanitární sbírky pro Diakonii v Broumově, pro Ukrajinu apod. Naši péči prošlo za 14 let více než 80 klientů, věřících i bez vyznání. Několikrát do roka již

přes 30 let pořádáme koncerty a přednášky veřejnosti hojně navštěvované. Prostory sboru poskytujeme několikrát do roka také základní škole, MŠ, různým dětským skupinám, ZUŠ v Roztokách. Děkujeme našim předchůdcům, že zakoupili i velkou zahradu, kterou využíváme k různým slavnostem a setkáním.

Náboženská obec v Roztokách je malá, ale žije. Jarmila Kučerová

Zprávy

Husitské ležení v Hrádku

Husitská diakonie uspořádala v rámci projektu „Jan Hus - Cesty pravdy a poznání“, který realizuje společně s městskými muzei v Žitavě, 19. září v Hrádku nad Nisou husitské ležení, během kterého si mohlo přes 100 dětí zasoutěžit mimo jiné v hodu na křížáka či střelbě lukem a hodu pytle, vyrobit si svůj bylinkář, věnec či helmici a ochutnat placky nebo zelňačku.

A kupodivu nesoutěžily a nevyráběly jenom děti. Zapojili se i dospělí, obzvláště mě potěšil asi 70-letý manželský pár, který společně vyrazil na jednotlivá stanoviště. Husitská polní bohoslužba, diskuse nad knihou o Koncilu v Kostnici i středověká hudba se postaraly o další rozměr setkání. Od jara jsme sbírali byliny, pletli věnce, šili kostýmy i vlajky a připravovali soutěže a vyrábění, sháněli peníze na materiál i pomocníky.... Odměnou bylo úžasné odpoledne a spokojení návštěvníci z Čech, Německa i Polska. Němečtí přátelé pro nás pekli jejich klobásy a dokonce museli ještě pro nášup do Žitavy. Hra, kterou připravila Agáta z polského klubu *Bez bariér*, měla podivuhodné vyústění. Děti stavěly z tyček věže, nejdříve soutěžily, kdo bude mít vyšší. Když ale ustoupily od svého egoismu a propojily své jednotlivé samostatné věže, vzniklo velkolepé společné dílo. Asi se budeme muset od našich dětí ještě leccemu přiučit.

To vše se mohlo uskutečnit díky pomoci dobrovolníků z *Kabinetu Trojzemí*, *Brány Trojzemí*, *DDM Drak*, kolegům z Žitavy i Bogatyni i společnosti *Kristýna* a také podpoře ze strany Města Hrádek n. N., Královhradecké diecéze ČČSH, *Česko-německému fondu budoucnost*, Svazku měst *Malý trojúhelník* a dárkům pro děti od *Asekolu*, *Spořitelny* i *Kooperativy*. **Hedvika Zimmermannová**

Setkání v Lipníku s bohoslužbou

Město Lipník nad Bečvou prožívalo 5. září Den kulturních památek a při této příležitosti rada starších domluvila spolu se zástupci města, že by se ve stejný den konala slavnostní bohoslužba k 65. výročí otevření sboru. Bývalá synagoga, dnes Sbor Knížete míru, byla odkoupena od židovské náboženské obce v květnu 1949 a byla přestavěna na kostel. Ustanovení ve smlouvě s židovskou náboženskou obcí a ČČS v Lipníku bylo, že bývalá synagoga bude využívána pro účely lidumilné a náboženské. Sbor Knížete míru byl slavnostně otevřen 17. 9. 1950 za účasti velkého množství členů a příznivců náboženské obce.

Po 65 letech jsme se sešli ve vyzdobeném sboru. Pozvání přijal br. patriarcha T. Butta, zástupci města a mnozí další, kteří si s námi chtěli připomenout, že tento sbor stále slouží pro lipnické občany jako Boží stánek i jako místo pro „lidumilné“ pořady a koncerty. Při bohoslužbě posloužil kázáním br. patriarcha na téma z Matoušova evangelia (Mt 5,17-20) a vzpomněl službu Bohu v synagoze i křesťanském sboru. Zpěvem nám přispěl během shromáždění pěvecký sbor z Horní Moštěnice.

Děkujeme všem členům obce za přípravu shromáždění, zvláště manželům Františku a Jindřišce Boucníkovým, kteří svým úsilím, péčí i láskou k církvi přispěli k radostnému zážitku z této slavnostní akce. Děkujeme městu za finanční podporu při opravách sboru.

Děkujeme Bohu, že Sbor Knížete míru stále uchovává poslání církve a je místem, kde se můžeme v pokoji a smíru scházet ke společným modlitbám a shromážděním Božího lidu. **Alena Milová**

Husovské slavnosti 2015 s Komorním souborem Matoška

K letošnímu výročí M. J. Husa se k oslavám připojily též náboženské obce v Chýnově, Pacově a v Táboře s koncerty Komorního souboru Matoška.

Koncert souboru se uskutečnil po bohoslužbě ve sboru 19. a 26. července. Sestra Eva Matošková zazpívala píseň *Jezu Kriste* s textem M. J. Husa, bratr Dalibor Matoška seznámil přítomné se životem a dílem Mistra Jana. Zazněla díla českých i světových skladatelů a skladby vlastní.

Další koncert se konal v rámci mezinárodního festivalu *Táborská setkání* v sobotu 12. září ve Sboru Božích bojovníků Církve čs. Husitské. Kromě skladeb českých i světových skladatelů zazněla v premiéře také skladba z vlastní dílny. Poéma od Dalibora Matošky - pro zpěv, recitaci, kytaru, violoncello a varhany na Husovy texty *O pravdě*. Soubor vystoupil ve složení: Eva Matošková - zpěv, recitace, varhany, Martin Matoška - violoncello, Štěpán Matoška - kytara, Dalibor Matoška - violoncello, fagot, varhany a průvodní slovo. Na koncertě byli přítomni také hosté z partnerského města Kostnice. Příjemnou atmosféru všech akcí zakončil zpěv společné písně. Děkujeme a těšíme se na setkání při dalších koncertech. **Rada starších NO Pacov**

Z ekumeny

ARMÁDA MÁ NOVÉHO HLAVNÍHO KAPLANA

Nástupcem duchovního naší církve, bratra plukovníka Jana Kozlera, ve funkci hlavního kaplana se v úterý 29. září oficiálně stal římskokatolický kněz Jaroslav Knichal. Při příležitosti jeho oficiálního uvedení do funkce se ve vojenském kostele svatého Jana Nepomuckého na Hradčanech konala slavnostní bohoslužba.

Devětatřicetiletý duchovní Jaroslav Knichal má za sebou mise v Iráku, Kosovu a v Afghánistánu. Při příležitosti uvedení nového kaplana do funkce byl bratru plukovníkovi Kozlerovi v Arcibiskupském paláci udělen ministrem obrany „Zasloužilý kříž“ a hlavním kaplanem mu byla dále udělena „Pamětní medaile se stužkou generála Metoděje Kubáně“.

Bratr Kozler působil ve funkci hlavního kaplana armády od roku 2006. První vojenský kaplan v historii české armády začal působit v roce 1996 v Bosně. Od doby oficiálního zřízení duchovní služby v AČR prošlo touto službou 40 kaplanů z osmi církví. V současnosti slouží v armádě 28 vojenských kaplanů a jedna kaplanka. Kaplan je vojákem z povolání a jeho služba je dočasnou formou povolání duchovního. **red**

Bohoslužby v Hradci Králové
Královhradecká diecéze Církve československé husitské a náboženská obec v Hradci Králové vás srdečně zve do Sboru kněze Ambrože v Hradci Králové ve středu 28.

října v 15 hodin na slavnostní bohoslužby k 97. výročí vzniku samostatného Československa. Kázáním poslouží prof. ThDr. Zdeněk Kučera. Pro děti bude připraven dětský koutek. **Jana Pechancová**

Diskuzní večer - Uprchlíká krize
Přijměte srdečné pozvání k diskuzi na aktuální téma: 22. 10. od 19 hodin v Husově sboru na Vinohradech, Praha 10, Dykova 1. Aktuální seznam hostů můžete sledovat na www.ccsch.cz a www.hsvinohrady.cz. Těšíme se na vás! **Filip Sedlák**

Kostel Mistra Jana Husa
Dovolujeme si vás pozvat na slavnostní bohoslužbu 18. října v 10.30 h do České Lípy, kde za účasti biskupa královhradeckého Pavla Pechance, místních duchovních a alikvotního sboru *Spektrum* proběhne společné slavnostní setkání u příležitosti přiznání jména kostelu „KOSTEL MISTRA JANA HUSA“. Svoz z ostatních farností Nový Bor a Mimoň je zajištěn. **red**

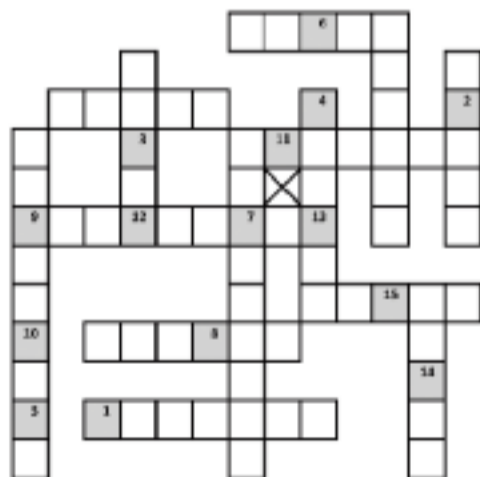
Nabídka pronájmu
NO v Rudolfově u Českých Budějovic pronajme na dobu určitou od 1. listopadu 2015 rodinný domek 2+1 (plyn. topení, el. ohřev vody). Cena nájemného bez energií je stanovena částkou 6000 Kč měsíčně. Pro zaměstnance naší církve a členy s doporučením náboženské obce je cena snížena na 5000 Kč. Bližší informace lze získat na tel. čísle 777 300 135 nebo 777 965 214. S. Vrchoťický, předseda rst

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

ŽÁDOST SYNŮ ZEBEDEOVÝCH

Doplňte slova do tabulky podle počtu jejich písmen (zleva doprava, shora dolů).

9 písmen: prvenství, služebník, utlačovat

7 písmen: panovat, pravice

6 písmen: levice, nastat, žádost

5 písmen: kalich, křest, národ, podíl, sláva, trůny

Řešení z minulého čísla: *Království.*

Jana Krajčříková

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Vydává Ústřední rada Církve československé husitské, Wuchterlova 5, 160 00 Praha 6

Redakce: Vedoucí redaktorka ThDr. Klára Břeňová, redaktori: PhDr. Václav Drašnar, Mgr. Ervín Kukuczka, grafik: Milan Udržal; tel.: 220 398 107, e-mail: cesky.zapas@ccsch.cz

Redakce si vyhrazuje právo na úpravy a krácení příspěvků. Tisk: Grafotechna, distribuce: A.L.L. production s.r.o., Ve Žlíbku 77, 193 00 Praha 9 - Horní Počernice

MK ČR E 127 ISSN 0323-1321

Předplatné: Mgr. F. Brynych, tel.: 220 398 117, e-mail: frantisek.brynych@ccsch.cz. Reklama: A.L.L. production; tel. 234 092 866, e-mail: martina.machackova@predplatne.cz

